

R. Pedersen: Siden jeg igaar havde Ordet, er der blevet udtalt en heel Deel angaaende Vibeholdelsen eller Iffebibeholdelsen af Lovens § 1. Min Stilling til denne Paragraph har omtrent været som den ærede sidste Talers; jeg har ikke dristet mig til at være med til at fravige den Bestatning efter Hartkornet, som nu engang er bleven rodfæstet i hele vort Skattevæsen, og som Befolkningen nu engang holder sig til; men jeg maa tilstaae, at skal den bibeholdes paa den Maade, som den foreligger i den nuggjældende Lov, skal jeg være langt mere tilbøielig til at see at faae den aldeles ud af Loven end at bibeholde den, da jeg troer, at Rigningen, naar denne Skat er aldeles borte, vil kunne blive foretagen langt lettere og langt hensigtsmæssigere, end det har kunnet stee for indeværende Aar. Vi hørte igaar et Foredrag af den ærede Nigsdagsmand for Sorø Amts 3die Valgkreds (Fonnesbeck), som vistnok røbede et særdeles Kjendskab til, hvorledes Loven praktisk er bragt i Udførelse i indeværende Aar, og de i dette Foredrag udtalte Meninger kan jeg i alt Væsentligt dele. Det ærede Medlem udtalte imidlertid, at han ikke er enig med mig med Hensyn til Bestatningen af de større Landeieendomsbesiddere. Dette har ganske væsentlig sin Grund deri, at jeg ikke gif ind paa disses Skattestilling i dens Heelhed, men kun omtalte Godseiernes Skattestilling overfor Fæsterne. Jeg mener, at skal Hartkornbestatningen bestaae, saa maa Godseieren af sit Fæstegods udrede det Bidrag, som her er fastsat, men dette maa da komme Fæsteren tilgode. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at saaledes som Forholdet er for indeværende Finantsaar, bliver der begaaet en Uret, idet Godseierne ere for høit bestattede, uden at det kommer Fæsterne tilgode. Det ærede Medlem udtalte, at det kommer Statskassen tilgode, jeg mener derimod, at det kommer alle Skattehyderne i den Commune tilgode, hvor Fæstegodsset er beliggende. Det er jo klart, at naar en Fæstet er sat i Indkomstskat, og han tillige betaler $\frac{2}{5}$ af Hartkornskatten, medens Godseieren

betaler de $\frac{3}{5}$, saa falder der for dette Fæstegodssets Vedkommende en større Skat i Communen, end der ellers vilde være Tilfældet, hvilket er en aabenbar Rettelse for de andre Skattehydere i Communen, som derved slippe noget billigere, end det ellers vilde være Tilfældet. Jeg kan altsaa være fuldstændig enig med ham i, at dette Princip i den nuværende Lov er urigtigt, og at det er Uret, at Godseieren skal betale Skattebidrag, som ikke væsentlig kommer hans Fæstere tilgode, men Andre, som han ikke staaer i noget som helst Forhold til. Der blev udtalt en stærk eller i ethvert Fald nogen Betenkelighed saavel af det nævnte ærede Medlem som af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen) med Hensyn til at give Amtsrådene Raadighed over Fordelingen af en større Deel af Skatten end efter den nuggjældende Lov. Det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds meente, at man istedet derfor kunde gaae over til at tage Assuranceværdierne med som Fordelingsnorm. Dette kan jeg ikke være enig i. For det Første have Assuranceværdierne paa Landet ikke den Character som i Kjøbstæderne, thi de vise ikke en forsøgt Indtægt, saaledes som det kan være Tilfældet i Kjøbstæderne, forsaavidt de der kunne vise en forhøiet Leieindtægt; men naar man vil see hen til Communer, hvor der ligger store Eiendomme, — og det maa jo fornemmelig være dem, der menes — med betydelige Assuranceværdier, som man tillige maa antage, betydelig Skatteværdi, saa at der altsaa ved Fordelingen kan paalægges dem en betydelig Sum, vil man see, at det paa mange Steder fornemmelig er Fæstegods, der udgjør saadanne store Eiendomme, ja man kan endog paavise Communer, hvor det alene er Fæstegods, og man vil da tillige see, at disse Fæstesteder ikke staae i den Assurancesum, hvori Eiendommen i Stæderne i Almindelighed staae. Den Forhøielse, man paa den ene Side vil faae ved de store Eiendomme, vil altsaa væsentlig gaae tabt ved den formindskede Værdi, som andre Eiendomme i Communen have, hvil-